

עונה אורי אבנרי

במדור זה יענה אורי אבנרי על כל שאלה כנה שתופנה אל הרשימה החדשה. אם יש לך שאלה המטרידה אותך, או שנשאלת ולא היתה לך תשובה עליה - שלח אותה אל המערכת. אנא, נסחה בקיצור.

● הסיפמא, בלי מורא - בלי משואיפנים" אינה מתאימה למפלגה, אפילו יהיו אנשיה טהורים ביותר. מכיוון שלמפלגה יש אינטרסים, והיא מעוניינת להגיע לשלטון, לא תוכל לשמר על אובייקטיביות השבועון, כפי שהיה בעת הווסדו. (דן חת, אילנות.)

חששותיך מוצדקים כשלעצמם, אך הם מבוססים על הנחה מוטעית. נבחרי רשימת העולם הזה - כוח חדש לא יהיה מפלגה. הם לא יקימו מנגנון, חברות כלכליות ומפעלים. הם לא ישתתפו בחלוקת השלל, לא יקבלו הקצבות גלויות וסמויות מן המגבית והממשלה, לא יחלקו לבוחריהם הנאות והטבות. ממילא לא יהיו להם אינטרסים, אי-אפשר יהיה לבוא אליהם בדרך שוחד או סחיטה.

הם לא יצטרפו לשום קואליציה, וגם לא לחזית אופוזיציונית אינטרסנטית. הם יתיחסו לכל עניין לגופו, לפי מיטב הבנתם ומצפונם.

בקיצור: הם יבטאו בכנסת את אותם הרעיונות שהעולם הזה מבטא אותם בדפוס, והם ילחמו בכנסת את אותן המלחמות שהעולם הזה לוחם אותן מזה 15 שנה בזירתו של. סיעה בלתי-תלויה ועתון בלתי-תלוי לא זה בלבד שלא יתרו זה את זה, אלא אף יסלימו זה את זה.

● אתם אומרים שאתם הולכים לכנסת כדי ללחום בה, חוק לשון הרע". אני מסכימה שזה חשוב מאד, ושרק אתם ממוגלים לעשות את זה. (המפלגות האחרות חרי כבר נכשלו ביום קבלת החוק). אך האם זה מספיק כמטרה לסיעה בכנסת? (מרים שפיר, צפת.)

בהחלט לא, וגם אין אנו טוענים זאת.

חוק לשון הרע מכריח אותנו ללכת לכנסת, כדי להציל את קיומו של שבועון זה ושל כל עתון לוחם אחר בהנהגה ובעתיד. אך לא יהיה זה תפקידנו היחיד, או העיקרי, בכנסת. אנו דומים לכיתת-קומנדו שנתקלה במארב האויב. עליה להשמיד את המארב, אחרת לא תוכל לבצע את משימותיה. אך לא השמדת המארב כשלעצמה היא מטרתה, אלא המשימות שהוטלו עליה.

משימותיו ויעדיו של העולם הזה יודעים ברבים. הם פורטו במשך 15 שנה בלפי מאמרים, במיליונים של מילים. שום כוח אחר המתייצב עתה בבחירות לא פירט מעולם את דעותיו בצורה כה מפורטת, ממושכת ורצופה כמו השבועון המסויים. הן כוללות את כל שטחי-החיים - החל בדמות המישטר הכלכלי וכלה בכעיות בסחון המדינה.

אך אנו מוסיפים ואומרים: גם מי שאינו מסכים לכל הדעות האלה, ואפילו מי שאינו מסכים אף לאחת מהן, חייב - לדעתנו - להצביע בעד רשימה זו, בהתאם לאימרתו של וולטיר: "אני מסכים לדברים שאתה אומר, אך אני מוכן למסור את חיי על זכותך לאמר אותם."

● המלחמה נגד "חוק לשון הרע" נוגעת לעתונאים. מדוע לא תסתפקו בפעולת אגודת העתונאים בעניין זה? (י. רשפון, נתניה)

קלמנסו אמר: "המלחמה היא דבר רציני מדי מכדי להשאיר בידי הגנרלים." חוק לשון הרע הוא דבר רציני מדי מכדי להשאירו בידי העתונאים.

כשאלתך טמונה טעות אחת: המלחמה למען חופש-העתונות אינה עניינם של העתונאים בלבד, או אפילו של העתונאים בפרט. היא שאלת-קיום של כל אורח במדינה. כי בלי חופש-עתונות לא ייתכן שום חופש אחר: לא חופש-ההתארגנות ולא חופש-השביחה, לא חופש-משירות ולא חופש-משיחות.

כל ההרורות האלה קיימות רק כל עוד קיימת עתונות חופשית, המסוגלת לבקר את השלטון ולגלות את האמת לציבור. ואכן - הנסיון מלמד כי דיכוי חופש-העתונות היה תמיד הצעד הראשון של כל מישטר סטאלניטארי, שסיים את דרכו בדיכוי העם העובד ובהקמת מחנות-ריכוז.

כל עתונאי בישראל יכול למצוא בנקל פרנסה אחרת, למשל בשטח יחסי-הציבור והפרסומת. לכן אין זו מלחמה למען פרנסה. מקצוע העתונאי הפך רק במיקרה, ובעל כורחה, לחזית הקדימית של המלחמה על החופש.

העתונאים אינם יכולים ללחום בחזית זו, גם אילו רצו בכך. מה גם שרבים מהם עובדים בעתונים מפלגתיים. אבן-תבונה המושלבים במישטר בדרך אחרת.

● נחתום על רשימת המועמדים בתנאי שיפורם ב"ה" עולם הזה" מאמר המבשרי בוודאות כי הסכם עודפרי קולות לא ייחתם עם כל פלג שהוא של מק"י. רצונו גם שתתייחסו לשמועות, המופצות על-ידי מוישה, כי בבוא העת תהפכו ליריבינו של אחד מפלגי מק"י. (נורית וברוך רביד, חיפה.)

עצם השמועה מעיד על כוננתה. לכן אין כל טעם להתייחס אליה.

טיעת העולם הזה - כוח חדש רחוקה מכל המפלגות, ולא תהיה "יד ימינה" או "יד שמאלה" אף של אחת מהן. זאת מוכיחה דרכו של העולם הזה ב-15 השנים האחרונות - בהן הואשם, לפי התור, בכך שהוא משרת את חרות, את מק"י, את מפ"ם, את הליברלים, את אשכול, ולאחרונה גם את רפ"י.

הסיעה תתייחס לעניינים, לא לגופים. היא תעזור לכל מפלגה המעלה עניין צודק וחיוני. היא תתמוך בחרות אם זו תילחם בכנות למען חקיקת חוקה. היא תעזור למפ"ם ולמק"י אם אלה תנקטוה בכנות יוזמה כלשהי נגד חקיקת החוקה. היא תעזור למערך, אם זה יבצע בכנות והיבן-גוריוניזציה. והי משמעות הסיסמה: "בלי מורא - בלי משואיפנים."

לגבי הפילוג במק"י כבר גילה העולם הזה את דעתו בשורה של מאמרים וכתבות: שהפילוג בין שני חלקי מק"י הוא פשע היסטורי, מאחר שהוא הורס את הגוף היחיד ומדינה בו שיתפו עיברים וערבים פעולה בלב שלם. הסיעה בחדאי לא תעזור אף לא אחד משני הפלגים לחסות על שגיאותיו בעבר בסימנות שובניססיות, עיבריות או ערביות. מובן שגישה זו תנחה אותנו בבואנו לשקול אפשרות של הסכם-עודפים.

בכל יום ג' בשבוע, יימצאו אורי אבנרי ושלום כהן במטה הרשימה, י"ח קרליבך 14, תל-אביב, בשעה 9 בערב, ויענו בעליפה על שאלות. יום ו' זה מתבקשים האוהדים להמשיך ב"מובצע חרב" (חוק רעים בביתך). במיקרה של שאלה בעת הוויכוח - נא לצלצל למלפון מס' 729541 תל-אביב, בשעות 9 עד 12.

קולנוע

סרטים

פאטה-מורגאנה במידבר

יצרים במדבר (פאר, תל-אביב; ארצות הברית) למרות שיש בסרט זה יצרים, והוא מתרחש במדבר, הוא נקרא במקור רק תחנה מספר שש.

בתחנה מספר שש יושבים חמישה גברים. לא יודע איך הגיעו לשם, ולמה, מה דוחף אותם, על מה הם חושבים, ולמה הם מת-געגעים. הם ניתנים במרומז, בקווים כלליים. יש ביניהם סיפוס אנגלי נהדר, המתנהג בלב המדבר כלורד בריטי בארמון. ישנו הסיפוס ההפוך לו, פרא עליו, גם רוח, וחצר תרבות. ישנו סיפוס דרום-אמריקאי שקט, ושני גרמנים, הנאבקים ביניהם על המעט שישנו במקום שומם זה.

גברי ויבש. האנגלי (דנהלם אליוט ה-מצויץ), מקבל מכתבים מארצות הברית, והפרא הגס שונא אותם בשל כך. הוא קונה ממנו, תמורת משכורת של חודש שלם, את אחד המכתבים שלו.

המאבק בין שני הגרמנים מתנהל במישור גבוה יותר, ומגיע לשיו משחק קלפים, המצולם בצורה מצויינת. הגרמני הצעיר יוצא כשידו על העליונה.

עד כאן נתן הבמאי שת הולט, בעזרת צילומיו המצויינים של גראלד גרייב, את היובש הנורא של המדבר, המשתלט על האנשים והופך אותם יבשים כמוהו. מאן מכניס הבמאי לתמונה את קארול בייקר, המגיעה למקום בצורה בלתי מתקבלת על הדעת, במהירות של 150 קילומטר לשעה, בחברתו של בעלה לשעבר, המנסה להרוג אותה.

היא יפה, מינית מדי, אוהבת גברים ומשחקת בהם. העסיסיות שלה, נראית מצויינת על הרקע הגברי היבש.

מאבק הקלפים בין שני הגרמנים הופך למאבק על האשה ומסתיים בצורה קצת מוזרה וקלושה. הסיטואציה של הסרט אינה מקורית. הדמויות אינן משכנעות ביותר, ביחוד לא דמותה של קארול בייקר. אבל הבימוי המקורי הצליח להעמיד את המדבר, הגברים, האשה והיחסים ביניהם, בצורה אמיתית ומעניינת.

רכבת האחת

הרכבת (פאר, תל אביב; ארצות-הברית) מה דורש סרט פעולה טוב? הוא דורש עלילה מותחת, דמויות אמיתיות, מתקבלות על הדעת, סיפור משכנע, וקצת אידיאולוגיה, אם אפשר.

את המתח, האידיאולוגיה, והסיפור מצא הבמאי ג'ון פרנקנהיימר בסיפור אמיתי, שאירע בתקופת מלחמת העולם השנייה. את הדמויות הוא בנה בעזרתם הנאמנה של בורט לנקסטר, ג'אן מורו, ומישל סימון.

המאורע מתרחש לפני חום המלחמה. קצין גרמני, משוגע לדבר, מחליט להעביר את אוסף התמונות הצרפתיות ממוזיאון משחק התפוח לגרמניה. אנשי המחנת הצרפתית מנסים, במשך שעתים של מלחמה עקובה מדם, לעכב בעדו.

הם מעכבים את הקרונות, מחבלים בקטר, מטעים את הרכבת כולה, מפרקים את הפסים ומשנים את כיוונם.

בעזרת הרבה אומץ, ערמומיות, והומור הם מצליחים להשאיר את הרכבת בתחומי צפת, לאחר שהעניקו לצופה שעתים של מתח.

הדמויות שיצר פרנקנהיימר מעניינות משום שאינן פשטניות מדי. הן אינן טובות לגמרי או רעות לגמרי. המעשים שהן עושות אינם צודקים לגמרי או מוטעים לגמרי.

הסרט מסתיים בשאלה: "האם ראויים פיקאטו, רנואר, סזן, דגה, וכל השאר, לקר-בנות שהוקרבו למענם?"

התשובה ניתנה לפני כן, לאורך כל הסרט.

כוכבים

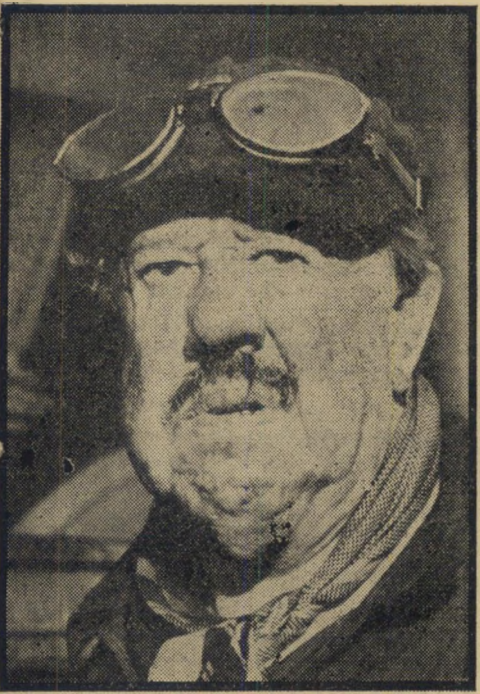
הגועל נפש

המוצר האחרון שהוציאה דנמארק לשוק העולמי הוא ההשקנית אנה קארינה. היא הגיעה מדנמרק ישר לפאריס, ומפאריס ישר לידו של באן-לוק-גודאר, שעשה ממנה כוכבת ואשה. האשה שלו.

עוד בגיל צעיר מאוד היא החליטה לעזוב את ארצה, הארץ הזאת לא מצאה חן

מישל סימון ב"הרכבת" פיקאטו ופיץ ברייט

הנ"ר הסיון של סזן

בעיניה: "אצלנו בגיל 14 עוברים הגערים והנערות קורס לחינוך מיני. אני נרתעת מזה כבר בהתחלה. הלימודים מתנהלים בהר-צאות ובסרטים. הפרופסורים לסקסולוגיה מתארים בפני התלמידים את גוף האשה ואת גוף הגבר. זה דבר נורא.

"אחר כך הם מסבירים את תהליך האהבה הפיזית. זה כל כך דוחה, קשה לתאר.

בסוף הם מזהירים את התלמידים בפני כל מיני מחלות, ומלמדים אותם את השי-מוש באמצעי-מניעה. אני חושבת שזה מביש, כל הלימודים האלה.

בסוף הקורס מראים לתלמידים סרטים, שבהם מוצגים זוגות ערומים העושים את זה בדיוק כמו במציאות. זה ממש גועלי. אחרי השיעורים הולכים התלמידים לבית-המרקחת, קונים שם כתשירים מיוחדים, ומזמינים את בנות כיתתם לעבור מהתי-אוריה לפראקטיקה. אין צורך לאמר, שאני לא השתתפתי בפראקטיקה הזאת. אני חר-שבת שזה פשוט לא מוסרי.

בדנמארק, כשחבור עושה איוה טובה לבהורה, לוקח אותה טרמפ, עוזר לה להגיע לאיוה מקום, או מזמין אותה לארוחה, היא מודה לו על זה באופן טבעי ביותר - בגופה. זה לא גועלי? אני מוכרחה לצייץ שוב שאני מעולם לא עשיתי את זה. זה מגעיל."

משהו רקוב בממלכה. לאחר כל המאוי-רעות הללו היא הבינה שמשוהו רקוב בממ-לכת דנמארק, והחליטה לעבור לארץ צנועה יותר.

היא הגיעה לפאריס עם שתי מזודות, קצת כסף, והחלה עובדת בסרטי-פרסומת.